

българска земя. Обширни полета, лозя, градини, — колкото ти очи видятъ. Всичко е обработено : всѣка нива, всѣка долинка, всѣка рътлина — нищо не оставила небутната ржката на трудолюбивия български селянинъ. Слънцето пече силно, лжчитѣ му палятъ, но и сега селянитѣ не спиратъ — тѣ сж тукъ, на полето, и въ най-силната жега, копаятъ, косятъ, жънатъ.

По обѣдъ стигнахме на Плѣвенската гара.

Плѣвенъ е разположенъ въ една малка долина, заобиколенъ отъ всѣкжде съ неголѣми височини, цѣли обрасли съ зеленина, пѣкъ и градътъ е плувналъ въ зеленина. Лозята и градинитѣ сж до града. Главната улица, както въ София е постлана съ блокове. Отъ дветѣ ѣ страни се редятъ високи и красиви здания. Въ центъра има широкъ площадъ.

Ние спираме предъ обширенъ дворъ — градина, опасана съ хубава ограда, по която стърчатъ вмѣсто колони — грамадни орждия (топове). Вжтре е низка бѣлосана съ варъ кжца — това е *кжцата музей*.

Изведнажъ почувствувахме, че се намираме предъ священни мѣста за насъ — предъ новия български Иерусалимъ. Плѣвенъ и нашето освобождение сж тѣсво свѣрзани. Всички околни височини сж оросени